

Po Deridi, zvuk nije ono što je elementarno u bukvalnom smislu i kao takvo prvo, već ga Aristotel čita iz teleološkog procesa ulaženja u glas, i tek povratno iz datog sklopa moguće je razlikovati ljuski glas i životinjski krik, tj. čoveka koji govori od životinje koja je lišena teleologije glasovanja. Sa druge, strane, ime je ime ukoliko znači nešto jedno, ime koje ne znači nešto jedno je nije ime. Upravo data veza imena i stvari same, ili imena i značenja jeste ono što je osnov Aristotelove koncepcije metafore, što po Deridi neposredno otkriva ontološku pozadinu pojma metafore. Drugim rečima smisao metafore je u potpunosti uklopljen u ono što Derida naziva “metafizičkim lancem filozofskog diskursa”, tj. metafora nije samo određena u pogledu na ontološku pozadinu, već ocrtava ili primer je njenog načina funkcionisanja uopšteno posmatrano. Dakle ovde je na delu jedna analogija metafore i usiologije. Ali koja je odlika date ontološke pozadine, kako se ona pokazuje konkretno, a pogotovo pri određenju metafore?

Derida ukazuje na to da je mesto određenja metafore u *O Pesničkoj umetnosti* Aristotelovo opšte učenje o mimezisu. Dakle, ovde je na delu Aristotelovo ukazivanje na uslove mogućnosti kako same metafore tako i polaganja računa o njoj, a dati uslov u spoznajnom smislu nije ništa drugo uočavanje sličnosti i nalikovanja - odnosno mimezis. *Homoiosis* (sličnost) po Deridi ne samo da ukazuje na ontološki aspekt istine (alethea kao neskrivenost, ili samopojavljivanje bića), već i na mogućnost metafore kao takve, jer po Aristotelu metafora se izgrađuje preko uočavanja sličnosti. Dakle, sličnost i nalikovanje različitih načina pojavljivanja bića nužan je preduslov za izgranju metafore kao i mišljenja iste. Kako sam Derida ističe razlika čoveka i životinje je razlika bića koje ima *logos*, *phone* i *mimesis* i koje to nema: “Tako određeni *mimesis* pripada *logosu*, ono nije majmunisanje niti gestualna mimika; *mimesis* je povezana sa mogućnošću smisla i istine u diskursu.” (40)